

Jsem tvůj štít

Klára Klocová

Čestné uznání v I. kategorii

„Výskyt muší nemoci se stále zvyšuje. Nakažena je už polovina populace. Ministerstvo zdravotnictví varuje...“

Stará dáma si pohrdavě odfrkla a pohodlněji se opřela v křesle. „Podvodníci to jsou. Všichni jsou to jen mizerní podvodníci.“

Nevyvracel jí to. Bylo mu celkem jedno, kdo je a není podvodník, o to víc, když to vysílali v televizi. Jemu záleželo jen na jeho sítích.

Stařenka ještě chvíli cosi drmolila, než usnula, zabořená až po uši v rozvrzaném křesle. Její husté šedivé vlasy povlávaly ve vánku z větráku.

Chvíli ji tiše pozoroval, než se pomalu spustil ze svého místa u stropu a klidným tempem se vydal k oknu. Měl tam nastražené své nejlepší síť s příčným pletením, protože stařenka vždycky tvrdila, že okny se dovnitř dostává všechno špatné, od zlodějů po výběřčí daní. Proto je taky nikdy neotevírala a ani se k nim nepřibližovala. Dělal to už tak dlouho, že si ani nevšimla, když část čtvercových tabulek postupem času zmizela.

Na takové věci tu byl on. Všechny chybějící tabulky nahradil pevnými, lepkavými pavučinami a s pečlivostí pěstitele růží dbal na to, aby byly stále připraveny bránit jeho domov. Cesta po prošlapaném vzorovaném koberci, kolem pyramid z porcelánu a hromad otrhaných knih a fotografií dávno zapomenutých lidí, mu zabrala celý zbytek reportáže, kdy jakýsi muž s hlavou zabalenou v síťovaném klobouku cosi říkal mladé dámě s falešným úsměvem, taktéž zabalené do klobouku. Oba mluvili. On jim však nevěnoval pozornost. Nic z toho ho nezajímalo. Všichni ti lidé, jejich starosti a problémy mu byli lhostejní. Nebyli a nemohli být tak důležití jako pavučiny a stařenka spící v křesle. Ta žena mu poskytla domov a svěřovala se mu se vším, co ji napadlo. A on ji poslouchal. Učil se.

Venku byl krásný den. Slunce pralo do okna a odráželo se v dechberoucích duhových proudech na desítkách tenkých vláknecích. Metodicky začal procházet síť, jednu po druhé, každé věnuje maximum pozornosti. Prvních pět bylo nepoškozených. Opatrně přešel po okenním rámu k šesté. V ní sebou divoce zmítala obrovská černá moucha se žlutým pruhem na zadečku, mávala kolem sebe tenkýma nohama a zuřivě bzučela. Okamžitě ji poznal a bleskově se k ní po tenkém vlákně rozeběhl. Tohle byla jedna z TĚCH much.

Pavučina se pod ním chvěla, byl však zvyklý na její pohyb a ještě zrychlil. Moucha ho spatřila a začala sebou zmítat ještě zběsileji. Její bzukot se proměnil ve vytrvalé hučení. Tentokrát se musel zastavit a pevně se chytit, aby ho to neodhodilo pryč. Očima však stále sledoval každý muší pohyb pro případ, že by to síť nevydržela a povolila.

Moucha vztekle zabzučela a ze zadečku vysunula drobné ostré žihadlo černé jako noc. Teď musel postupovat opatrně. Jediné bodnutí mohlo ohrozit život člověka. Pro něj by znamenalo jistou smrt. Obezřetně se k mouše přiblížil a začal hledat nejlepší úhel k poslednímu výpadu. Celou dobu se musel vyhýbat žihadlu a malým, pekelně ostrým kusadlům, která po něm bez přestání chňapala.

Stařenka za ním zachrápala.

Moucha sebou trhla a otočila se po zvuku. Jen na okamžik.

To mu stačilo.

Když se stařenka probudila, byla už v okně nová síť.

Ze spánku ho probrala dutá rána.

„Říkala jsem ti, že ta ženská nezaplatí.“ Ostrý ženský hlas projel vzduchem jako nůž.
„Je to stará, bláznivá čarodějnice.“

„Ale miláčku, teď máme tenhle dům.“ Mužský hlas zněl žalostně.

„Ty téhle barabizně říkáš dům?! Podívej se na ten nepořádek. A ty okna...“

Pozoroval, jak žena ve vysokých botách z černé kůže dopochodovala k oknu a jediným pohybem smetla jednu z jeho sítí. A pak další a další. Bolest, kterou pocítil, byla tak silná, že kdyby mohl, hlasitě by zakřičel. Do jeho domu vnikli vetřelci a jeho sítě je neochránily. Tihle totiž přišli dveřmi.

„Mami, já tu nechci bydlet! Ten dům je hnusnej!“

Vzteklá noha kopl do zdi, až se z ní sesypala omítka.

„Vždyť nám to tu každou chvilku spadne na hlavu!“

„Ale zlatíčko, jakmile to opravíme...“

„Já nechci, abyste něco opravovali! Chci se vrátit domů! Chci někam, kde je wifi a kde na mě za každým rohem nečíhá pavouk! JÁ NENÁVIDÍM PAVOUKY!“

Další kus omítky spadl na podlahu a on se ještě více skrčil. Bylo mu horko a měl hlad. Kdykoli se pokusil upříst novou past, někdo ji nemilosrdně smetl. Ven mohl jen v noci, jinak zůstával skrytý v mezeře mezi prkny v podlaze a modlil se, aby ti lidé odešli. Ale oni zůstávali.

Něco tlumeně drčlo do okna. Když se tam podíval, spatřil velkou černou mouchu bez tykadla, jak na něj upřeně hledí. Slibovala pomstu.

Pouliční světla kreslila na podlahu rozevláté stíny. Plížil se podél stěny a hledal díru, skulinu, cokoli, čím by se dalo prchnout z téhle noční můry. Stařenka byla nadobro pryč. Nevěděl, kam šla ani proč ho tady nechala. Jedno však věděl. Jestli zůstane, dřív nebo později zemře. Někdo dupal dolů po schodech. Než si stihl uvědomit, co se děje, rozsvítilo se nad ním oslnivé světlo. Příkrčil se a táhl hlavu mezi tenké nohy. Doufal, že si ho nikdo nevšimne.

Z košíku u stěny vyskočil čtyřnohý tvor a přátelsky zaštěkal.

Neznal ho. A nechtěl ho znát.

„Ticho, Bene!“

Čtyřnohý se stáhl zpět na své místo. V očích měl takový smutek, až mu ho bylo téměř líto.

Už už se chtěl otočit a vrátit se zpátky pod podlahu, když v tom si ho čtyřnohý všiml. Vyskočil a hnal se k němu s vytřeštěnými velkýma očima.

Skrčil se do těsného klubíčka, bylo mu však jasné, že ho to nemůže zachránit. Tvor byl moc velký a on moc pomalý.

„Co to tam je, Bene?“

Čtyřnohý zakňučel, když ho ruka odtáhla zpátky dozadu.

Dal se do běhu, bylo však pozdě.

Světlo nad ním zaclonil stín.

„Pavouk! Pavouk!“

Poznal ten hlas. Patřil té mladé holce, která tak nenáviděla pavouky. Uhnul ke zdi a začal po ní rychle šplhat nahoru, něco ho však smetlo zpátky na zem.

„Zabij ho! Zabij ho!“

Ten křik byl moc vysoký. Mátl ho a zhoršoval mu orientaci, takže než stihl najít všechny nohy, dostal další ránu. Ta ho hodila na druhou stranu pokoje, kde zůstal vysíleně ležet. Takhle to dopadá vždycky. Lidem se něco znelíbí a už to chtějí zabít. Kdyby jim jen mohl říct, že to všechno je omyl, že on jen chce dělat pavučiny, aby měl co jíst a aby se do jeho domova nedostali vetřelci. Jenže by ho stejně nejspíš neposlouchali. Lidé nikdy nikoho neposlouchají. Ani sebe navzájem.

Něco těžkého mu dopadlo na záda a začalo ho to mačkat k zemi. Cítil, jak schránka jeho těla pomalu povoluje. Kdyby mohl, zavřel by oči. Někde hluboko tušil, že to takhle dopadne. Že umře rozplácly pod něčí botou. A pak to najednou skončilo. Křik se změnil v jek

a i ten se pomalu vzdaloval. Tlak zmizel a nahradila ho vlhká tíha. Ozvalo se zafrkání a proud horkého vzduchu ho hodil daleko do stínů. Nerozuměl tomu. A bylo mu to fuk.

Stěhoval se asi týden, ale konečně byl v novém domově.

Byl sice mnohem menší než stařenčin, ale měl spoustu útulných koutů, kam se dalo ukrýt a kde se daly splétat pavučiny. Čtyřnohému pavučiny nevadily. Dokonce vypadal, že se mu líbí, i když u něj to bylo těžké poznat. Choval se úplně jinak, tak odlišně než lidé. Musel se o něm ještě hodně učit. Ale stálo mu to za to. Čtyřnohý ho zachránil, i když o tom možná ani nevěděl. Zahnal lidi a dal mu druhou šanci. A on se rozhodl, že tentokrát bude připravenější.

Učil se rychle. Pozoroval, jak si čtyřnohý hraje s dívkou, která ho chtěla zabít. Pozoroval, jak se chová, co dělá, jak reaguje. Učil se, aby příště věděl.

Náhle si dívka sáhla za krk a na tváři se jí objevil zmatený výraz.

Čtyřnohý hlasitě zakňučel.

A on pozoroval velkou mouchu bez tykadla, jak letí pryč. Asi se mu chtěla pomstít. Kdo ví.

Té noci hlídal. A tu další také. A další také.

Moucha už se nevrátila.

Ale dívka zmizela. Asi věděl kam. Tam, kam odchází všichni, které bodne černá moucha. On ale nedopustí, aby tam odešel čtyřnohý.